

Відвідати монастир і зіпсувати собі неділю – не найгеніальніша ідея моїх батьків. Не хвилюйся, Тео, там буде весело! Аякже! Може, молитися весь день це для них дуже весело, але навіщо мене туди тягнути?

Дзвонять дзвони. Один, два, три, чотири... П'ять дзвонів одночасно. Люди йдуть до церкви. Здається, я ніяк не викручуся – доведеться йти з усіма.

Чи туди я потрапив? Це така церква? Вперше бачу, щоб люди в церкві сиділи на підлозі. Думаю, це правильне рішення, бо, якщо чесно, тут стільців на всіх усе одно не вистачило б. Татко каже, що всі ці чоловіки у білому, які сидять посеред церкви, — брати.

Тихіше. Починається.

Мама каже, що ми тут будемо недовго, всього сорок п'ять хвилин... Їй здається, що це мало? Що ж, подивимося.

Мої очі потроху звикають до світла свічок. Нарешті можна роздивитися людей навколо. Дивно, але вони всі молоді й чимось схожі на мого кузена Бенуа, який навчається в університеті. Вони співають та слухають читання Біблії. Хоч я мало що розумію, бо співають різними мовами, мушу зізнатися, що пісні дуже гарні. Я намагаюся слідкувати за текстами у пісеннику, який мені дали на вході. З усього я знаю лише «Ubi caritas, Deus ibi est» латиною. У перекладі це означає «Де милосердя і любов, там є Бог».

Але... зачекайте трохи. Щось трапилося.

Люди перестали співати, запанувала тиша. Мама прошепотіла мені на вухо, що так має бути – це момент, коли ми дозволяємо Богові говорити з нами в тиші.

Я знову поглядаю на годинник. Тиша триває занадто довго – вже понад 7 хвилин. Як дорослим вдається так довго мовчати?

Здається, я впорався. Це було справді чудово. Та є ще щось, що мене мучить, – я дуже хочу дізнатися, хто тут кухар. Адже, щоб наготувати на стільки, це має бути справді сильна й досвідчена людина.

— Вибачте, а де можна побачити кухаря?

— Ось там.

— Де? Я не бачу.

— Дівчина, ось там. Її звати Сігрід, вона родом із Данії.

Справді? Ніхто нічого не переплутав? Але вона виглядає такою молодою...

— Привіт, Сігрід. Мене звати Тео. Я хотів привітати тебе з цим обідом.

— Дякую, Тео. Це дуже люб'язно з твого боку.

— Ти, мабуть, досвідчена кухарка?

— Насправді – ні. Я тут лише кілька місяців і, скажу тобі по секрету, що поки сюди не приїхала, раніше ніколи не готувала. Але ж я не сама, в мене є чудова команда – 8 дуже сильних хлопців, які допомагають. Нам усе вдається, бо ми дуже стараємося. Знаєш, Тео, кожен, хто приїжджає до Тезе на тиждень, отримує невеличке завдання, роботу. Хтось готує їжу, хтось миє посуд. Ще – прибирають у туалетах, допомагають у церкві, збирають сміття... Нам вдається приймати стільки людей на пагорбі, бо кожен бере участь, бере на себе невеличку відповідальність влаштувати все так, щоб іншим було комфортно й затишно. Ти коли-небудь чув біблійну історію про те, як Ісус нагодував 5000 людей?